

SNIPPETS.**Mid-day meal for children.**

The mid-day meal program to school children has been inaugurated at Tellipallai Kaduvanpulam Maha Vidyalaya. The principal and the teachers supplied a cup of cows milk to every child in the primary school.

Mr. Rajadurai, Principal, said that they were able to give seven cups of cows milk from one litre of milk. A cup of milk cost them only Rs. 1.35.

**Teaching vacancies in
Maldives.**

The Republic of Maldives has taken steps to recruit Sri-Lankan teachers to Maldives.

The Ministry of Education, Male, has called applications from English, arts, science and primary teachers through the Maldivian High Commission in Colombo.

There are more than seven hundred and fifty Sri-Lankan teachers in Male in government and private schools.

Prospective teachers are granted two-years no-pay leave by the Ministry of Education here.

New Principal of Wesley.

Mr. Dunstan Fernando has been appointed principal of Wesley College in succession to Mr. Kenneth M de Lanerolle who relinquished this office in January of this year.

Mr. Fernando is a graduate of the University of Ceylon who obtained his post-graduate certificate in Education from Birmingham University. He holds a unique record as a grade-I principal of four schools—St. Aloysius Galle, Badulla Maha Vidyalaya, Carey College and Wesley College.

Mr. Fernando functioned as Vice Principal of Wesley from 1972 to 1982.

He is a firm believer in the value of sports. Himself a cricketer, he was in charge of cricket at Richmond in 1945. He was a member of the Public Services cricket team of Badulla.

Mr. Fernando was elected to the highest office in the Methodist Church that a layman can aspire to—the post of Vice President.

Flashes of genius.
by Terence McLaughlin

Sir Humphry Davy (1778-1829) is known to the world through the safety lamp he invented for coal miners. Less well known is his work on electrochemistry, in the course of which he discovered what was, in essence, the mercury-vapour lamp and developed the idea of cathodic protection for ships' hulls. But his important contribution to fundamental science lay in isolating potassium, sodium, barium, strontium, calcium and magnesium, all hitherto unknown metals.

* * * * *

**THIRTIETH ANNIVERSARY
OF NAVAJEEVANAM
PARANTHAN.**

A procession of workers staff and children at Navajeevanam entered the premises of the Holy Carpenter Church with offerings followed by officiating Priests for the Thanksgiving Service on 1st May at 9 a.m. The service was led by Rev. Jeyanesan of the CSI Church, Killinochchi. A special Litany prepared for the occasion was sung by Rev. Mahendran of the Methodist Church, Colombo. A special song rendered by the Choir was appropriate for the occasion. The Sermon was preached by Rev. Jeyachandran of the Church of Ceylon, Killinochchi in the course of which he stated that the founders of Navajeevanam, like Abraham when he parted ways with Loathe, left everything for others and selected a deserted spot for their work. Once they settled down it was a case of waiting for God's plans daily. This had made Navajeevanam to develop to the position it holds today. It is now left for the institution to lead a life of service, justice, sympathy and humility so that Navajeevanam meaning New life will become life in all its fullness to enjoy long life in their family and community. Holy Communion was celebrated thereafter.

There was a large gathering present consisting of members from the Methodist Church, Jaffna, Warden and children from Karuna Nilayam, Killinochchi and villagers in the Killinochchi district. All those present were given an opportunity to view the products turned out by Apprentices in the Mechanical & Carpentry Workshops and the hand-drawn exhibition of the eleven years of labour in Jaffna.

was declared open by Rev. Isaac Selvaratnam, Vicar, Church of Ceylon, Nallur. Following this a sale of products was opened by Mrs. Govindarajah. Items consisted of rice & rice flour, chillie powder, jams & sweets, subsidiary items like Bombay onions, flower plants, stools and benches. A brisk sale took place after which all present gathered in the mango garden for a public meeting chaired by Rev. Yesuthasan. Messages were brought from the Methodist Church, Church of Ceylon and from the community in the Killinochchi district. The Executive Secretary of the Fellowship read a report covering the activities of the Centre over the last few years. The meeting ended with a Vote of Thanks by the Director.

The celebrations came to a close with a Fellowship Lunch.

* * * * *

**THE CHRISTIAN
THEOLOGICAL SEMINARY
OF SRI LANKA,
CHUNNAKAM.**

A Valedictory Service for the outgoing batch of the Christian Theological Seminary at Chunnakam, run by the JDCSI was held on Thursday, 18th of May at 9-30 a.m. at the Christa Seva Ashram Chapel. The chief speaker on the occasion was Rev. (Dr.) Kambar Manickam the principal of the Tamil Nadu Theological College Madurai.

The four students who had completed their course and who were consecrated at the service by the Bishop of the Diocese, the Rt. Rev. D. J. Ambalavanar, were T. H. Vasanthakumar, S. Thavakaran, P. J. Paul and S. Antony.

Assisting the Bishop at the service were the Rev. D. R. Ambalavanar Mr. A. R. Kadiragan, and Sevak (Rev.) Sam Alfred.

Introducing Rev. Kambar Manickam the chief speaker at the ceremony, Bishop Ambalavanar said that Rev. Manickam's presence at this important occasion in the life of the Seminary, symbolises the very close ties that has always existed between Madurai and Jaffna since the time when Dr. Daniel Poor, the pioneer American Missionary (1816 — 1855) first established the Batticotta Seminary in this part of the country, in 1823.

The Batticotta Seminary was a unique institution at that time because of the variety of courses it undertook to provide, including the training of Dr. Poor after eleven years of labour in Jaffna.

chose to go to Madurai, taking with him some of his own theological students and founded the Madurai Mission. He came back to Jaffna and died at Manipay of cholera in 1855 while serving there as Missionary. We are happy, the Bishop said, that this link of mutual relationship and exchange between Madurai and Jaffna is being kept unbroken to this day.

Rev. Kambar Manickam expressed his delight to be present in Jaffna to associate himself with the birthday of their own 'offspring'—the Sri Lanka Theological Seminary of Chunnakam, at a time when the Tamil Nadu Theological College at Madurai (with its Tamil medium courses) celebrates its 20th anniversary this year.

"The Harvest is plenty but the labourers are few". In his journey in Sri Lanka, from Vavuniya to Jaffna, a sight which pleased him most was the new 'fields' of the JDCSI, ripening for the 'harvest', for which the Diocese is now at great pains training personnel for the tasks involved at various levels. For, unharvested portions of ripened fields are a responsibility which we cannot shirk.

Like the 'twelve' who were chosen by our Lord in the first 'mission' and the 'seventy' who were sent by our Lord in the second mission, we have to be ready, as a relay of 'labourers' in His vineyard to take up our tasks when called upon to do so. More importantly, we have to 'return', to our base now and then to report on our efforts and to what extent we have been faithful to the trust placed on us.

In a country like ours where human life appears to be so cheap, the christian youth of Sri Lanka should exhibit a sense of 'calling' which should match in sublimity, the ideals of the faith we are called upon to proclaim.

The speaker also reminded the congregation that the task of evangelism is not one exclusively meant to the 'workers'. All of us are involved in the task. It is the duty of the whole church to stand shoulder to shoulder in the task assigned to a Minister of the church.

Tea and refreshments were served to all present at the seminary premises. Since 1985, eight theological candidates have gone through the portals of the seminary. Their names and the stations they are serving are given below.

P. Thevarasa - Akkarayankulam
A. Selvanayagam - Nunavil
J. S. Sinnathurai - Cheddikulam
J. Gnanapiragasam - Atchuvally
T. H. Vasanthakumar - Delft
S. Thevakaran - Uduppiddy
P. J. Paul - Pooneryn
S. Antony - Ullankulam.

சிந்தனை 19.

தன் நாட்டின் தனித்துவம்
மறப்பதற்கில்லை.

இன்றைய சிந்தனையின் தொடரில் நாம் உணருவது என்ன? என்றோ ஒரு நாள் நடந்து மடிந்த ஒரு நிகழ்வு என்பதா-இன்றும் நடப்பவைகளின் எதிர்ொலி என்பதா?

தன்னாட்டில் துன்பம் வந்த போது, எதிர்க்கு நிற்கும் வலுவற்ற நகோமியும் எலிமலேக்கும் அவர்களுடைய ஆண்பிள்ளைகள் இருவரும், தம் நாட்டின் எல்லை கடந்து வேற்று நாடாகிய மோவாப்பிற்குள் புகுந்து கொண்டார்கள். தஞ்சம் புகுந்த இவர்களின் பஞ்சம் தீர்ந்து விட்டது. மிக்சிய துன்பச் சுமையும் நீக்கிவிட்டது. வசதிகள் நிறைந்த அன்னிய நாடாகிய மோவாப் நாட்டில் வசதியாக வாழ விரும்பிய இக்குடும்பம், தங்களின் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் பெண் கொண்டார்கள். யூதப்பண்பாட்டுக் கலாச்சாரமும் மோவாப்பிய பண்பாட்டுக் கலாச்சாரமும் இணைந்த புதிய அமைப்பு ஒன்று வளர ஆரம்பித்தது.

துன்பத்திற்கு அஞ்சி வேற்று நாட்டிற்கு ஒடியவர்கள், இனித் துன்பம் இல்லை என்று எண்ணி இனிது வாழ்ந்தார்கள். "நிலவுக் கஞ்சிப் பரதேசம் போகாதே" என்பது முது மொழி. நகோமியின் வாழ்வில் குறைக்காற்று வீச ஆரம்பித்தது. அமங்கல ஒலி அடுத்து அடுத்து ஒலித்தது. அன்புக்குரிய அனையை இழந்தாள். நம்பிக்கைக் குரிய பிள்ளைகளை இழந்தாள். இவர்களுடைய எல்லாம் அன்னிய நாட்டில் அடக்கம் பண்ணிவிட்டுத் தனி மரமாக நிற்கின்றாள். இத்தகைய அனுபவம் இன்றும் பலருடைய வாழ்வில் மறக்கமுடியாதவை. நகோமி தனது இரண்டு மருமக்களுக்கும் கூறியது (ரூத் 12: 2).

"என் மக்களே திரும்பிப் போங்கள். வயது சென்றவன் ஒரு புருசனுடன் வாழத்தக்கவனல்ல" இக்கூற்றில் இருந்து உணர்வது, நகோமி இப்போ தனிமரமாகி விட்டாள் என்பதே ஆம். இவள் பட்டமரமாகி விட்டாள். கனிதரும் வாய்ப்பும் இவளிடம் இல்லை. வேதனையின் குமுறலோடு மருமக்களுக்குப் பிரியாவிடை கூறிக்கொண்டு, தன் நாட்டை நோக்கி வலுவற்ற தனது காலடியை எடுத்து வைக்க ஆயத்தப்படுகின்றாள். நகோமியின் பார்வையிலே யூதேயா நாட்டுக்குச் செல்லும் பாதை தெரியக் காரணம் என்ன?

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி
சிறத்தனவே"

என்று பாரதி சும்மாவா சொன்னாள். பிறந்த நாட்டின் ஐக்கிய வாழ்வு - அன்போடு உபசரிக்கும் உபசாரம் - ஒருவரை ஒருவர் விசாரிக்கும் பண்புடமை ஆகியவற்றையெல்லாம் வேற்று நாட்டில் விலை

கொடுத்தும் வாங்கிவிட முடியாது. அதிலும் முதுமை வந்துவிட்டால், பிறந்தநாடு பெருமைக்குரியதாகவே தெரியும். இதைவிட, அனைத்தும் பாதிக்கப்பட்டு நகோமி போலத் தனித்துவிடப்படும் போது, தன் நாடும் சுற்றமும், தனிமையைப் போக்கும் இனிமையான நினைவுகளல்லவா.

இவ்வுணர்வுகளை நகோமியை மெல்ல மெல்லத் தன்னாடு நோக்கி நகர்த்தி விட்டன. தன் நாடு என்றமே தன்னை வரவேற்கும் என்று அறிந்தவள், தனித்தவளாகப் புறப்படத் திட்டமிட்டாள் இன்றும், தம்நாடு மறந்து சில காலம் பிற நாட்டில் வாழ்ந்த பலர் தம்மது முதிர் வயதிலும் புதிய நம்பிக்கையின் வேற்று நாடு வேண்டாம் என்று விட்டுவிட்டு, பிறந்த நாட்டைப் பார்த்துப் பயணம் ஆரம்பிக்கின்றார்கள். இவை எல்லாம் வாழ்வியலின் பக்கம்.

சபை வாழ்விலும், நகோமி போன்றும் - அவளின் முதிர் வயதில் ஏற்பட்ட உணர்வுகள் போன்றும் ஏற்படுவது உண்டு. இளவயதிலே தாய்ச் சபையை மறந்து அதன் ஐக்கியமோ வேண்டாத ஒன்று என்று கண்டு, ஒரு சில ஆதாயத் திற்காக வேறு சபைகளுக்குச் சென்று, சிலகாலம் இன்பமான நினைவுகளோடும் உணர்வுகளோடும் வாழ்ந்து விட்டு, முதிர் வயதாகும் போதும், தனித்துவிடப்படும் போதும் தாய் நாடு நோக்கிப்பார்த்த நகோமியைப் போல், தம்மது தாய்ச் சபையை நோக்கிப் பார்க்கும் மக்களை, வேண்டாதவர்கள் நீங்கள் என்று விலக்கிவிடக் கூடாது.

யூதேயா தனது இருகரங்களையும் நீட்டி நகோமியை வரவேற்றது போல, வரவேற்பதுதான் மேலான பண்புடமை. தாய்ச் சபையை, விட்டுத் தாரம் சென்றவர்கள் முதிர்வயதாகும் காலங்களில், தாம் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த சொந்த இடம் வந்து சேர்ந்து, சொந்த மக்களோடு கலந்து வாழும் போது, அவர்களுடன் சபை ஐக்கியப்பட்டு அவர்களை அணைத்துக் கொண்டு சேவை செய்யவேண்டும். சபையின் பணியிடைகளில் இதுவும் ஒன்று என்று உணர்ந்து, தனிமையில் இருக்கும் மக்களுக்கும், வெறுமையை உடைய மக்களுக்கும், புனிதமான பணி செய்யவேண்டும். இது இறைவனின் அழைப்பு என்று அறிந்து, நகோமி போன்றோருக்குப் பணி செய்வோம் வாரீர்.

துறை ஊரான்,
வண. ஆ. வி. யேசுதாசன்.

பண்பாட்டுப்
படு கொலைக்கு
அகவை பத்தாறது.

மனுக்குலத்துக்கே விரோதமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு குற்றச்செயலாக நாகரிக உலகினால் வர்ணிக்கப்பட்ட பண்பாட்டுப் படுகொலையாக, யாழ்ப்பாணம் இரண்டு ஆண்டுகளாக நடந்திருக்கிறது.

புத்தகச் சேர்வுகளுடனும், தேடுதற்கரிய கையெழுத்துப்பிரதிகளுடனும், சட்டம் ஒழுங்கு ஆகியவற்றின் பாதுகாவர்களால் திக்கிரையாக்கப்பட்ட எட்டாவது ஆண்டு நிறைவை, தமிழ் மக்கள் எதிர்வரும் 1989 ஜூன் முதல் நாளில் நினைவு கூருவர்.

அங்ஙனம் நினைவுகூரும் பொழுது "நூலகம் எரிந்தது" என்ற செய்தியைச் செவிமடுத்த அதிர்ச்சியினால் உயிர்த்த தமிழ்ப் பெரியார் - பன்மொழி வித்தகர் வண. பிதா தாவிது அடிகளாரையும் நினைவுகூராது இருக்க முடியாது.

எரிந்த யாழ். பொது நூலகம், உன்னிலும், வெளிநாடுகளிலும் வதியும் தமிழ் அன்பர்கள், மற்றும் உலகத் திருச்சபைகள் கழகம் போன்ற தரும் நிறுவனங்களின் நன்கொடைகள், அன்பளிப்புக்கள் துணையுடன் ஓரளவு மீள்வித்துப் புனரமைக்கப்பட்டதும், அங்ஙனம் புதுப்பிக்கப்பட்ட எரிந்த யாழ். பொது நூலகம் 1984 ஜூன் 4ம் திகதி முன்னாள் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அ. அமிர்தலிங்கத்தினால் வைபவ ரீதியாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டதும் யாவரும் அறிந்ததே.

புதுப்பிக்கப்பட்டு, பொது மக்களின் உபயோகத்துக்கென மறுபடியும் திறந்து விடப்பட்ட இந் நூலகத்தை மூடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் பிறகும் ஏற்பட்டு விட்டது. காரணம், பழைய ஒல்லாந்தர் கோட்டையில் தலைங்கா இராணுவம் இடங்கொண்டதும் - பாதுகாப்பு தேடியதும் - அதன் குழி, பாதுகாப்பு வலயமாகப் பிரகடனப்படுத்தியதுமே.

யாழ். மாநகரின் முதலாவது முதல்வரான சாம் சபாபதி, (ஆயர் குலேத்திரன் அவர்களது மூத்த சகோதரர்) வண. பிதா திமோத்திலோவ் அடிகளார், டாக்டர் டி. டி. நைல்ஸ் போன்ற பெரியார்கள் ஒத்துழைப்புடன், யாழ். நகரின் நடுநாயகமாக விளங்கும் படி நீர்மாணிக்கப்பட்ட மேற்படி நூலகம், திரும்பவும் பொது மக்களின் உபயோகத்திற்கெனத் திறக்கப்பட, எதிர்வரும் அதன் பத்தாவது ஆக்க தின ஏற்பாடுகள் உதவுமாக.

எரிந்த யாழ். பொது நூலகத்துக்கு நட்ட ஈடாக, ஒரு கோடி ரூபா வழங்கப்பட வேண்டுமென்று பரிந்துரைத்திருந்த தனி நபர் விசாரணைக்குமுன்னால் தலைவரான சிங்களக் கனவான் ஸயனல் பெர்னாண்டோவையும் அத்தினத்தில் தமிழ் மக்கள் நினைவு கூருவர். பரிந்துரைத்த தொகை கிடைத்ததா என்பதல்ல. அரசினால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு விசாரணைக் குழுவின் தலைவராகவும், ஓர் அரசு அதிகாரியாகவும் இருந்து கொண்டே, செய்யப்பட்ட சிபார்சு என்பதே அதனை முக்கியத்துவப்படுத்தப் போதுமானதாகும்.

வேந்தன்.

சு சு சு சு சு

செய்திகள்,

நவஜீனம்.

1 - 5 - 89 திங்கட்கிழமை 30 ஆவது ஆண்டு நிறைவு விழாவை முன்னிட்டுக்காலை 9-00 மணிக்கு நவஜீன ஆலயத்தில் நன்றி நலிலும் பரிசுத்த நற்கருணை ஆராதனை வண. ஜெயநேசன் அவர்களால் நடாத்தப்பட்டது வண. ஜெயச் சந்திரன், வண. சக்தி தம்பிராஜா வண. கே. மகேந்திரன், வண. சூரிய குமார் ஆகியோரும் உதவி புரிந்தனர். ஆராதனையின் பின்னர் சிவனாராதிசயஸ்வரட்சனம் அவர்

களால் தொழில் நுட்பவியத் பொருட்காட்சி திறந்து வைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் நவஜீன வனத்தில் செய்யப்பட்ட பொருட்கள், திருமதி கோவிந்தராஜன் அவர்களால் விற்பனைக்கு விடப்பட்டன. அதைத் தொடர்ந்து வண. ஏ. வி. யேசுதாசன் தலைமையில் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. ஐக்கிய விருத்தின் பின்னர், சிறுவர் பாடசாலைக்கான உபகரணங்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டன. இத்துடன் 30ம் ஆண்டு நிறைவு விழா இனிது முடிவுற்றது.

முத்தமிழ்க் காவலர்

கி. ஆ. பெ. விசுவநாதன் அவர்களின் பாராட்டுகள்.

தமிழ் அறிஞர் திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதன் அவர்கள் டிக்கோயாவில் நடைபெற்ற ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்.

"இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் குறிப்பாக யாழ். தமிழ் மக்களின் தமிழ் மொழி உச்சரிப்புப் பேச்சு ஒசை நயமும் எனக்கு உவமை தருகின்றன".

அவர் மேலும் பேசுகையில் "மனத்தாய்மையே இறைவனை அடைய வழி ஆகும். நல்லதையே நினைத்து, நல்லதையே செய்வதும் இறைவழிபாடுதான்," என்றார்.

சோவியத் - சீன நட்புறவு.

சோவியத் யூனியனுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையே கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக நிலவி வந்த ராஜதந்திர மோதல்கள் சம்பிரதாய பூர்வமாக, கடந்த வாரம் முடிவுக்கு வந்தன.

சீனத் தலைவர், 64 வயதான 'டெங் - ஷியா பெங்கும்' 18 வயதான சோவியத் தலைவர் மிக் செயல் கோர்ப்ச்சேவும், தமது நட்புறவைக் காட்டும் முகமாக ஒரு நிமிடம் கை குலுக்கினர்.

சீனத் தலைவர் தனது உரையில் "மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரை சோவியத் யூனியனின் அரசியல் சித்தனையில் புதிய மாற்றம் ஏற்படவில்லை. கோர்ப்ச்சேவ் தலைமைக்கு வந்த பின்னர்தான் புதிய சிந்தனை மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது," என்றார்.

பேச்சுக்களின் ஒரு கட்டத்தில் - "நடந்தவை நடந்தவையாக இருக்கட்டும்; நடப்பவை நல்லவையாக இருக்கட்டும், என்ற அணுகு முறையைக் கடைப்பிடிப்போம் என இரு தலைவர்களும் கூறிக்கொண்டனர்.

ஆவியின் வடிவங்கள்.

ஆவி என்ற பொருளில் நாம் பயன்படுத்தும் Spirit என்ற சொல் சக்தி, ஊக்கம் என, பல பொருட்களில் பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

செஸ்டர் பீல்ட் எனும் அறிஞர் ஆவியைப் பற்றிப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

"ஆவி (Spirit) என்ற சொல் இப்போது பரவலாகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. ஆவியோடு இருப்பது என்றால், ஒரு கட்டுப்பாடும் ஒழுங்குமின்றிப் பேசுவதும் செயல்படுவதும் என, பல நேரங்களில் கூறப் படுகின்றது. ஒரு சிறந்த மனிதன் தனது ஆவியை ஓர் ஒழுங்கான கட்டுப்பாடான பேச்சிற்கும் செயலுக்குமே பயன் படுத்துவான்" என்பதே.

நம்முடைய ஆவி அவ்வது நாம் பெற்றுக் கொள்வதாக நம்பும் ஆவி நம்மில் எப்படிச் செயல்படுகிறது?

தாரகை ஒளி:-

தெய்வபய மற்றோரை ஞானமுள்ள இராஜா:
சலித்தெடுத்தவர்கள்மேல் உருளையை உருட்டுவான்.
— நிதிமொழிகள். 20 : 16

எங்கள் கருத்து

இறையியல் பயிற்சி.

நமது சபைகளில் பணியாற்றுவவர்களுக்கு இறையியல் பயிற்சி அவசியம் என்பதை உணர்ந்து 1910 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றுவதற்காகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட வாஸிபரை, தென் இந்தியாவில் இயங்கி வரும் பெங்களூரிலுள்ள ஐக்கிய இறையியல் கல்லூரிக்கு இறையியல் பயிற்சி பெற, யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி வந்தது. பின்னர், கடந்த பத்தாண்டுகளாக, மதுரையில் உள்ள தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரிக்கு, தமிழில் இறையியல் பயிற்சி பெறத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மாணவர்களை அனுப்பி வந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் திருப்பணிவிடையாற்ற 1816 ஆம் ஆண்டில் வந்திறங்கிய அமெரிக்க நாட்டு அருட்தொண்டர்கள், நற்செய்தியைப் பல விடங்களில் அறிவித்தனர். இயேசு பெருமானின் அன்பைப் பறைசாற்றினர். பலர் இயேசு கிறிஸ்துவை, தமது மீட்பராக ஏற்று, சபையிற் சேர்ந்தனர். இம்மக்களுக்கு, அமெரிக்க மிஷனரிமார் நற்செய்தி கூறுவதிலும் பார்க்க, உள்நாட்டு மக்களை நற்செய்தி பரப்பும் பணியில் ஈடுபடவேண்டுமென விரும்பினர். இதன் விளைவுதான் 1823 ஆம் ஆண்டில், வட்டுக்கோட்டையில் தொடங்கப்பட்ட “பற்றிக்கோட்டா செமினரி” யாகும். இந்த நிறுவனத்தில் அருட்தொண்டு புரிய முன்வந்த வாஸிபர்களுக்குத் தமிழ் மொழியில் இறையியல் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது.

ஒருவரின் தாய் மொழியில் கல்வியூட்டுவது தான் சிறந்ததெனக் கல்வித்துறைநிபுணர்கள் உணர்ந்து, தாய்மொழியில் அடிப்படைக் கல்வி மட்டுமல்ல, உயர்தரக் கல்வியும் வழங்கப்படவேண்டுமென வலியுறுத்தினர். அதே அடிப்படையில் இறையியல் பயிற்சியையும், ஆங்கில மொழிமூலம் அளிப்பதிலும் பார்க்கத் தாய்மொழி மூலம் வழங்குவது சிறந்த பயனை அளிக்கும், சபைகள் வளர்ச்சியடைய ஏதுவாயிருக்கும் என்பதை, சபைத்தலைவர்கள் உணர்ந்து அதனைச் செயற்படுத்தினர்.

இன்றைக்குத் தென் இந்தியாவில், ஆங்கில மொழி வாயிலாகப் பெங்களூரிலும், மாநில மொழி வாயிலாகத்தமிழ் நாட்டின் மதுரையிலும், கேரளத்தில் திருவனந்த புரத்தில், ஆந்திராவில் கெக்கத்திராபாத்திலும், கர்னாடக மாநிலத்தின் மங்களூரிலும் தத்தம் தாய் மொழி யாகிய முறையே தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் வாயிலாக இறையியல் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

மதுரையில் உள்ள தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரியில் இறையியல் பயிற்சி பெற, கடந்த சில ஆண்டுகளாக இந்திய அரசாங்கம் யாழ்ப்பாணத்து மாணவர்களுக்கு அனுமதியளிக்க மறுத்து வருவதால், இலங்கையில் தமிழ்மக்களுக்கென ஓர் ஐக்கிய இறையியல் கல்லூரி நிறுவப்பட வேண்டுமென்பதை யாழ்ப்பாணம் உணர்ந்தது. அதற்கேற்ப, 1977 ஆம் ஆண்டிலே அது செயலாற்றத் தொடங்கியது. சுன்னாகத்தில் தற்போது இயங்கிவரும் இலங்கை கிறிஸ்தவ இறையியல் கல்லூரி யாழ்ப்பாணம் ஆதினத்தால் 1983 ஆண்டு நிறுவப்பட்டது.

தீவிரமாக மாற்றமடைந்துவரும் இன்றைய சமுதாயத்தில் எத்தகைய இறையியல் பயிற்சி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று பல இறையியல் கல்லூரிகள் ஒன்று கூடி ஆராய்ந்து வருகின்றன. இதனைப்பற்றி, சபைத்தலைவர்களுக்கும் இறையியல் கல்லூரிகளுக்கும் கருத்துவேற்றுமை தென்றியுள்ளது. சுன்னாகத்தில் இயங்கிவரும் இறையியல் கல்லூரியும் இதனைப்பற்றி ஆழமாக ஆலோசித்து வருகிறது. யாழ்ப்பாண சபைகளில் பணியாற்ற, எத்தகைய இறையியல் பயிற்சி அளிக்கப்பட வேண்டும்? என்பதை எழுப்பப்பட்டுள்ள கேள்வி.

இதைப் பற்றி, தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரியின் முதலாவது அதிபராய்க் கடமையாற்றிய அறிவர் சாம் அமிர்தம் எழும்பிய சில வினாக்களை இங்கு கவனிப்பது நல்லது.

— இறைவனின் இயல்பைப் போதிக்கும் ஓர் இறையியற் கல்லூரி, திருச்சபை விரும்பும் குருமாரைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டுமா? அல்லது நற்செய்தியின் அடிப்படையில் திருச்சபைக்குத் தேவையான குருமாரைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டுமா? ‘சமாதானம், சமாதானம்’ எனக் கூறி மேற்பூச்சாக மக்களை ஆறுதல் படுத்தும் குருமார் தேவையா? இறைவனின் சித்தத்தை ஆற்றலுடன் கூறி மக்களை மனந்திருப்பி உலகில் தொண்டாற்ற வழிவகுக்கும் குருமார் தேவையா?

திருச்சபையின் பாரம் பரியத்தைக் கட்டிப் பாதுகாப்போர் தேவையா? திருச்சபையை நற்செய்தியின் அடிப்படையில் கட்டி எழுப்புவோர் தேவையா? இறையியல் கல்லூரிக்கும் திருச்சபையின் ஒரு பகுதியினருக்கும் இதனைக் குறித்து, கருத்து வேற்றுமை உண்டு..... போதகர், பூசாரியர், யார் வேண்டும்? திருச்சபையின் சடங்குகளில் மட்டும் பயிற்சி பெற்ற கிறிஸ்தவ பூசாரி வேண்டுமென்றால், காணத்தை வினாக்காமல், அத்திறமைகளுக்கு மட்டும் பயிற்சி வழங்கும் வகையில் ஆறு மாத வகுப்பு ஒன்று தொடங்குவதைக் குறித்து சிந்திக்கலாம்.... இக் கருத்தைப் பற்றி நமது சபைகளும், சபைத்தலைவர்களும் ஆழமாகச் சிந்திப்பது நல்லது.

சிறு கதை.

இயற்கை வரைந்த இன்பத்தின் எல்லை.

Silent night Holy night என்ற ஒலி பக்கத்து வீட்டிலிருந்து மிகத்து வந்தது. ‘மாந்திவு’ இன் நஷனல் லெப்பிரசி கொஸ்பிற்றில் ஒரு அறையில் ‘மதர் கற்பகம்’ யன்னல் கம் பிசனைப் பற்றிக் கொண்டு வெளியே வெறித்து வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், அக்கம் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ள ‘நிற திபங்கனம்’, நத்தார் மரங்களும், வீட்டின் தோரணங்களும், புது உடை தரித்துப் பொங்கி வரும் குறுகலத்துடன் வீட்டின் வெளிவாசலில் ஓடித் திரிந்த சிறு பிள்ளைகளும், அந்த இருளில் அவ்வுரை இந்நிரலோகமாக்கின. இந்தக் கவிநடனம் புரியும் திரையிலே அவனுடைய கடந்தகால வரலாறு நிழலாடியது. சுவரில் மாட்டப்பட்ட அவ்வேட்களைச் சருடைய படத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

சற்குணசிங்கம் அன்பு கம்பனி மோட்டார் ஆலை அகிர்த்து கொண்டிருந்தது ‘வெளட் லைட்’ (Flood Light) வெளிச்சத்தில் பிரமாண்டமான உருவங்களும் சக்கரங்களும் ‘பிளை வில்’ களும் கர்..... என்ற பேரொலியோடு சுழன்றுகொண்டிருந்தன. ‘யயன்ற பிஸ்டன்கள்’ மின்னல் வேகத்துடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. ‘லோங் உவைட் வெல்ஸ்’ ராகவனுக்கு முன்னால் ஓடிக் கொண்டிருந்தது; அதிலே வந்து கொண்டிருந்த எஞ்சின் பாகங்களைப் பொருத்திக் கொண்டிருந்தான் ‘அசெம்பிளர்’ ராகவன், பழக்கப்பட்ட கைகளும் வீரல்களும் துரிதமாய் வேலை செய்தனவே தவிர மனம் மட்டும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்கு விடைகாண, வருமையுடன் போராடி, வளம் பெற்று வாழ வழிதேடி அலைந்தது.

“பாவம் கற்பகம், நல்ல நாள் என்று தனது ஆசையை வெளியிட்டு விட்டான். தன் சுகமானவிசை அணிந்துவரும் பட்டுச் சேலைகளையும், விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் கண்டு அவைகள் தனக்கில்லையே என்ற வீரக்தியில் மனம் சூமைந்தாலும், குடும்பக்கஷ்டத்தை உணர்ந்து அவ்வாசைகளைத் தன் நெஞ்சத்தினுள்ளேயே வைத்துப் பொசுக்கிவிட்டான். அப்படிப்பட்டவன் வாய் திறந்து தன் ஆசையை வெளியிட்டபொழுது அவன் ஆசையின் அவசியத்தை உணர்ந்தேன். ஆமாம், மருத்துவப் பிரவேசம் போன்ற உயர்ந்த வகுப்பில் படிக்கும் மாணவிக்கு மணிக்கூடு ஒன்று அவசியந்தானே. அளவற்ற ஆசையோடு தங்கை கேட்டதை வாங்கிக்கொடுக்கச் சக்தியற்றவனாகி விட்டேன். ஆனாலும் அவன் ஏமாற்றம் அடையக் கூடாதென்று ‘கிறிஸ்மஸ் சம்பளத்தில்’ பார்ப்போமென்று சொல்லி வைத்தேன். அவளுக்குத் தந்தையாக இருந்து தாபரித்து, தயாக்கவிருந்து அன்புட்டி வளர்க்க வேண்டிய அண்ணனாய் நான், இரண்டும் செய்ய முடியாமற் திணறுகிறேன், வயது வந்து ‘அம்மா’ என்று அன்பொழுது அழைக்க அம்மாவின்றி, அவளை இளம் வயதிலே இழந்தோம். ‘அப்பா’ வென்ற பெயருடன் ஒருவர் இருந்தார். ஆனால் அப்பாவாக இல்லை, குடிவகையின் அடிமையாக குறுகிய காலத்தில் மடிந்து விட்டார். உற்சரின் தையலிற் சில காலம் வாழ்ந்தோம். வெட்டிச் சோறு தின்று எத்தனை காலம் வாழ்வது: விபரமறிந்த முதல் வேலைதேட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது”

இப்படி ராகவனின் சிந்தனைச் சங்கிலி தொடர்ந்தது. வரலாற்றின் மறு துருவத்தில் கற்பகம் அடுப்பங்கரையில் அழுத்தி அடுப்பை ஊதிக்கொண்டிருந்தான். வகுப்பிலே நாள் முழுக்க மைக்கிறஸ் கோப் போடு ‘மாரடித்துக்’, கண்வலி ஒருபக்கம், எல்லாம் சேர்ந்து அவன் கண்ணைக் ‘கொல்லை’ யாக்கின. கால்மேல் கால்போட்டுக் கொண்டு கதைப்படுத்தும் வாசிக்க வேண்டிய நேரத்தில் கஸ்டப்படுகிறான்.

“கஷ்டப்படுகிறேன்..... அண்ணவல்லவா எனக்காகக் கஷ்டப்படுகிறார். நான் படித்து ஒரு டாக்டராக வரவேண்டும்; என்னைப் பொறுப்புள்ள ஒருவர் கையில் ஒப்படைக்கவேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் தனது படிப்பையும் நிறுத்தி விட்டு மாடாக உழைக்கிறார். என்னுடன் படிக்கும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு ‘டைம் பிளீஸ்! டைம் பிளீஸ்!’ என்றுகூறி என்னிடத்தில் ‘றிஸ் வாச்’ இல்லை என்பதை ஏனாமாகக் குத்திக்காட்டுவதைப் பொறுக்காமல் ‘இந்தக் கிறிஸ்மஸுக்கு ஒரு ‘வாச்’ வாங்கித்தருகிறீர்களா என்று விபரமறியாச் சிறு பிள்ளை போல் பொறுப்புணராமல் கூறிவிட்டேன். அதற்காக அவர் ஆலையில் ‘ஓவர் டைம்’ வேலை செய்து விட்டு வீட்டுக்கு இரவு இரண்டு மணிக்குத் தான் வருகிறார். விடியமுதல் எழுந்து வேலைக்குச் செல்கிறார்.

ஏன் இன்று கூட ‘சாப்பிட்டு விட்டுப் போங்கள் என்று கூறினேன்.’ ஆலையில் இன்னும் மூன்று மணித்தியாலம் வேலை தான் கிடக்கின்றது. நாளைக்கு நத்தார் அல்லவா? செய்து விட்டுச் சம்பளத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன். பின் ஆறுதலாகச் சாப்பிடலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு மழையையும் பொருட்படுத்தாது வேலைக்குச் சென்றார்.

கற்பகத்தின் நினைவு அத்தியாயம் விஸ்தரித்துப் பட்டித்தது. ராகவனின் சிந்தனைச் சங்கிலி டப்பென்ச் சடுதியாக அறுந்தது. பிரமாண்டமான உருவங்களும், ‘யயன்ற பிஸ்டன்களும்’ ‘கடமுட’ வெனக் கூறி அலறின. அதைத் தொடர்ந்து ‘ஐயோ! அம்மா!’ என்று அபயங்கேட்டலறிய அவலக்குரல். ‘பிளைவில்களும் உருவங்களும் பிஸ்டன்களும்’ ‘உஸ்’ என்ற பெருபூச்சுடன் அடங்கி நின்றன. ஆலை முழுவதும் ஒரே அவசரம்..... பரபரப்பு.

டப்! டப்! யாரது கதவைத் தட்டுவது? உள்ளேயிருந்து ஒரு குரல் கர்ச்சித்தது. ‘நான் தான்’ (தொடரும்)

நாம் வாழும் உலகம்.

நாம் பிரிவினைகள் நிறைந்த ஓர் உலகத்தில் வாழ்கின்றோம். ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஏராளமான செல்வம், போர் ஆயுதங்களுக்காகச் செலவிடப்படுகிறது.

பாதிக்கு மேற்பட்ட மனிதர் சுத்தமான குடிநீர் இல்லாமல் தவிக்கும் உலகில் நாம் வாழ்கிறோம். நாம் நிறைவு செய்ய வேண்டிய படைப்புப் பணி இப்படியுப் பாதியில் நிற்கிறது.

நிலமும் செவ்வமும் தவணுப்பகிர்ந்தனிக் கப்பட்டிருக்கும் ஓர் உலகில் நாம் வாழ்கிறோம். பலர் பருத்த உடலைக் குறைக்க மருந்துகள் உண்ணும் போது, கோடிக்கணக்கான மக்கள் பட்டினியாயிருக்கிறார்கள். எனவே நாம் இறைவனிடம், வேண்டுவோம்,

Editorial

THE MISSIONARY TRAILBLAZERS.

While the prospects of peace in Sri Lanka are casting a long and lingering shadow over the land and negotiations yet seem to waffle and wave, we wish this week to slump back in our chair for a moment, to give our readers the *Back drop* of what is waiting our headlines as a mission paper in the coming weeks — the 200th Birth Anniversary Celebrations of Dr. Daniel Poor, the Pioneer American Missionary (1879 — 1855).

The American Mission activities in India and Jaffna owe their origins to two American young men of *Andover Theological Seminary* a seat of learning referred to deservedly in mission annals, as "the fertile reservoir of missionary talent in U. S." They are *Samuel Mills* and *Samuel Newell*. (Mills was a member of the Haystack group of five who first saw the vision in 1860 Newell was not).

Samuel Mills was not merely a member of the "Haystack Five" but he was also a founder member of the *American Board of Commissioners for Foreign Missions* established in 1810, with nine people and became its first President. It was Mills who, moving from Williams College to Andover Theological Seminary, made the best advantage of the intellectual climate of the Seminary to organise the first ever group in U. S. to dedicate themselves for foreign missionary service — Samuel Mills, Samuel Nott, Samuel Newell, Adoniram Judson, Gordon Hall and Luther Rice who provided the springboard for the establishment of the ABCFM which from 1816 has sent us missionaries to this day. The ABCFM has now been christened the UCBWM — the United Church Board of World Missions.

When the first team of missionaries was fitted out on 2-6-1812 for Mission work in India, at the little sea-port town of Salem in Massachusetts, Samuel Mills was not one of them. He was asked to stay back to strengthen the work of the ABCFM which was then hardly two years old. But Samuel Mills, unable to withstand the urge did subsequently go to West Africa but died on the way at sea on 15-6-1881.

The five mission pioneers to India *Nott, Newell, Judson, Hall* and *Rice* with their wives arrived in Calcutta during the middle of 1812, when a 'State of war' had been declared between their infant republic and the mother country. The batch had to break up. Hall and Notts sought an "uncertain sanctuary" in Bombay. Rice and Judsons went over to the Baptists in Burma.

The spotlight now was on Samuel Newell who took sanctuary in the island of Mauritius where his ailing wife (age 19) first died, followed by his infant child. One of Newell's painful reflections is the letters he received from U. S. to his wife, letters which she did not live to reply.

Newell, the solitary pilgrim in an unknown land set sail on February 24, 1813 with the intention first of tracing the whereabouts of his compatriots. His intention in embarking on a Portuguese Ship was to reach Bombay. On April 8, 1813, he found himself not in Bombay but in Galle in the Island of Ceylon.

Through the courtesy of other British missionaries in Galle and Matara, he stayed there for some days but was advised to go to Colombo and get the permission of the government to stay in Ceylon in view of the delicate political 'climate' in Ceylon as a result of 'the state of war' between England and America.

Newell made his first journey in a palanquin from Galle to Colombo (80 miles), his baggage following him in an ox-wiggon. He contacted the chaplain of governor Brownrigg, through whom he made an application to the government to allow him to stay in Colombo till he contacted his stranded companions whose whereabouts in India he did not know.

Verbally, through the chaplain, permission was granted with the condition that the governor be informed about his movements if he chooses to go outside Colombo. Newell made his residence in Colombo with Rev. James Chatter, the first Baptist Missionary in Ceylon. The Baptist Missionary Society was founded in 1792.

The next step of Samuel Newell was the most important step he took in the context of our mission annals. On September 5, 1813 Samuel Newell made his journey to Jaffna in a sailing boat, via Rameshwaram arriving in Jaffna on September 7, 1813.

Making his exploration of the Jaffna Peninsula from the residence in Jaffna of Mr. Mooyart, the Jaffna Magistrate, Newell's first visit was to *Tellippalai* where he had heard of Rev. J. D. Palm of the London Missionary Society who had lived at Tellippalai for some time. Newell at Matara was hosted by one of the LMS missionaries. Newell walked all the nine miles from Jaffna to Tellippalai, where he found the Mission House shut up, the roof had fallen in, and everything around was in decay. The ruins of an old Dutch Church were also at some distance from the Mission House. (The London Missionary Society was founded in 1795 and the first of the LMS Missionaries who arrived in Ceylon in 1805, the Rev. J. P. Lazarus was stationed at Matara).

Correction.

The title of our Editorial of our joint issue of 12th, 19th, of May, 1989 is "The Journey of Mediation" and not 'mediation' as erroneously printed. The printing error is regretted:-

DR. KAMBAR MANICKAM'S VISIT TO JAFFNA COLLEGE.

On Wednesday morning, May 17th, Dr. Kambar Manickam, Principal of Tamil nadu Theological Seminary, addressed the teaching staff of Jaffna College on the timely subject of counselling. Dr. Manickam, with a strong background in clinical pastoral counselling from a training program in Fergus Falls, Minnesota, and at St. Luke's Hospital in Milwaukee, Wisconsin, immediately established rapport with his audience by briefly describing his own teaching experience, by his personal approach including good eye contact with the teachers, and with his uniformly clear and audible voice.

He first dispelled delusions by telling us what counselling is not. It is not the giving of advice, nor the solving of problems; neither is it psychotherapy. It is foremost listening and the establishment of a rapport that will enable communication.

However, Dr. Manickam focused our attention on the rapport of the classroom teacher with his students, emphasizing the importance of the attitude the teacher conveys. He pointed out the need for personal attention to each individual and the need to make criticism and anger understood. "Capture the heart, and the mind will follow". The teacher must more and more assume the role of parent, he said.

The guru style of education was never intended to reflect a slavish attitude on the part of the student. The student, who lived with the guru, and because of his eagerness to pursue knowledge, was considered to be on a par with the guru. It is therefore unwise to assume a superior attitude with students, for it blocks the desired rapport necessary for the mutual pursuit of knowledge. Instead, the teacher should be humble enough to learn from the young, or from unexpected sources, such as the poor or the uneducated. For this reason Dr. Manickam titled his Annual Report for Tamilnadu Theological Seminary "Educated by the People of God". He illustrated with the technique Christ used in starting a dialogue with the Woman at the Well, and how he was able to bring the conversation around to matters that affected the woman personally and intimately.

There followed a good discussion period, in which the frustration of both teachers and students in the present situation was reiterated, some asking what we can do about the teachers' feelings of impotence in the face of widespread unemployment, or about solving the problems of the current situation. These questions come up again and again. But, as Dr. Manickam pointed out at the beginning of his talk, counselling is not problem solving. The counsellor, the teacher, must help the advisee or the student to articulate his problem and eventually enable him to find the solution himself. It is this writer's feeling that we need to spend much more time in listening to these cries for help, from both our students and our teachers, and in seeking solutions that come from an attitude of mutual humility and respect.

Dr. Manickam, who also holds a Bachelor of Commerce degree from Madras University, obtained his Master of Theology at Lutheran Seminary in St. Paul Minnesota. He wrote a doctoral thesis for Serampur University on the guru-disciple relationship and its implications for pastoral counselling in India. R. P.

Newell found Jaffna a promising 'field' for mission work. There was no evidence of any protestant Christian mission activity in the rural areas. But in Jaffna town, an evangelist from Tanjore, *Christian David* and a lady of Dutch descent *Mrs. Schrawder*, trained by Mrs. J. D. Palm, were doing very useful work.

Newell made his journey back to Galle from Jaffna in a palanquin, with the intention of meeting his friends Hall and Nott in Galle while they were en route to England. He started on October 22, 1813 arriving in Galle via Colombo on November 3, 1813. The journey of 300 miles was accomplished in about 16 days with the help of 14 men (twelve for the palanquin and two for the baggage) and a cost of 68 dollars and 50 cents. Newell did not ever meet his friends during his stay in Ceylon (April 8, 1813 to January 28, 1814). The Indian American Mission of 1812 may have had its initial set backs. But it gave birth to two other Missions the Marathi Mission and the Baptist Mission. Newell arrived in Bombay on March 7 and succumbed to cholera on May 30, 1821.

Newell did not leave Ceylon after his ten months stay with the image of a tattered and lonely survivor. It was his bold and "single-handed reconnaissance" which sowed the seed for the first Ceylon Mission in 1816.